

Living the Lotus 2

Buddhism in Everyday Life

2026
VOL. 245



On December 12, 2025, Rev. Yasutoshi Mori retired, having served as the minister of the Bangladesh Dharma Center since 2023, and Rev. Keiichi Akagawa, former director of Rissho Kosei-kai International, was appointed as the new minister.

The Rissho Kosei-kai Bangladesh Dharma Center Holds Inauguration Ceremony for New Minister

Living the Lotus Vol. 245 (Tháng 2 2026)

Người chịu trách nhiệm biên tập: Takashi Maeda

Trưởng ban biên tập: Sachi Mikawa

Nhân viên biên tập: Nhân viên bộ phận truyền đạo quốc tế

Hội Rissho Kosei-kai – Bộ phận truyền đạo quốc tế

Fumon Media Center 3F, 2-7-1 Wada,

Suginami-ku, Tokyo, 166-8537 Japan

TEL: +81-3-5341-1124

FAX: +81-3-5341-1224

Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp

Hội Rissho Kosei-kai là giáo đoàn Phật giáo tại gia lấy Pháp hoa tam bộ kinh làm cơ bản, được sáng lập vào năm 1938 bởi Khai tổ Nikkyo Niwano và Phó tổ Myoko Naganuma. Đây là tập hợp những người có nguyện vọng phát huy lời dạy của Đức Thích Tôn tại gia đình, nơi làm việc, xã hội địa phương và muốn xây dựng một thế giới hòa bình. Hiện tại thì cùng với chủ tịch Nichiko Niwano, những người hội viên chúng ta đang phấn khởi nỗ lực trong công việc truyền giáo truyền đạo đồng thời bắt tay hợp tác với mọi người trong các lĩnh vực mà trước hết là lĩnh vực tôn giáo, tích cực tham gia nhiều hoạt động hòa bình khác nhau trong nước và nước ngoài.

Trong tiêu đề Living the Lotus—Buddhism in Everyday Life (Sống Kinh pháp hoa ~ Phật giáo trong sinh hoạt) thì có chứa đựng nguyện vọng phát huy lời dạy của Kinh pháp hoa trong cuộc sống hàng ngày để làm cho cuộc sống phong phú và có nhiều giá trị hơn nữa giống như bông sen đẹp nở trong bùn lầy. Thông qua tạp chí này, chúng ta truyền đi lời dạy của Phật giáo có thể phát huy được trong cuộc sống hàng ngày tới mọi người trên khắp thế giới bằng Internet.

Học hỏi từ Kenji Miyazawa (2) Phía tây mẹ gánh lúa vàng



Nichiko Niwano
Chủ tịch Hội Risho Kosei-kai

Như bồ tát từ đất tuôn ra

Bài thơ của Kenji Miyazawa mở đầu bằng câu “Bất chấp gió mưa (Ame ni mo makezu)” thì tôi nghĩ có lẽ ai cũng biết rồi và tháng trước trên tạp chí này tôi đã thưa rằng lúc đọc nó cứ như là đang tụng kinh vậy, tôi xin giới thiệu toàn văn bài thơ đó bằng văn tự để hiểu mang tính hiện đại.

*“Bất chấp gió mưa / Bất chấp phong ba / Bất chấp tuyết rơi lẫn cái nóng mùa hè / Giữ cho thân thể khỏe khoắn / Không tham lam / Không giận dữ / Luôn mỉm cười lặng lẽ / Ngày bốn chén gạo lứt / Ăn với tương và một ít rau / Đối với mọi sự trên đời / Không hề toan tính cá nhân / Mà nhìn và nghe thật kỹ / Và không quên / Dưới bóng rừng thông giữa cánh đồng / Trong căn chòi lợp cỏ tranh / Nếu có đứa trẻ ốm bệnh ở phía đông / Hãy đến chăm bệnh cho nó / Nếu có người mẹ mệt mỏi ở phía tây / Hãy đến giúp bà mang lúa / Nếu có người hấp hối ở phía nam / Hãy đến nói rằng không có gì phải sợ hãi / Nếu có đánh nhau hay kiện tụng ở phía bắc / Hãy bảo họ dừng lại vì chẳng có gì hay / Người bị nắng hạn thì mình khóc / Người bị mùa hè giá lạnh thì mình loạng choạng / Dầu bị gọi là kẻ vô dụng / Dầu chẳng được ai khen ngợi / Nhưng tôi muốn / Trở thành người như thế”

Sự quyết tâm của Kenji dựa trên tín ngưỡng đã được ca lên một cách thành thật và tôi chỉ có thể nói là “Thật tuyệt”. Đặc biệt thứ làm tôi bị choáng ngợp là đoạn “đi tới” bốn hướng đông, tây, nam, bắc. Đó là lời thề nguyện sẽ thực hành một cách cụ thể, chẳng hạn như chạy tới bên đứa trẻ đau bệnh, động viên chăm sóc người phụ nữ mệt mỏi vì công việc đồng áng, thuyết giảng sự chân thực về sinh mệnh cho người đang hấp hối, vỗ về dung hòa những người đang tranh chấp với nhau. Đặt mình vào nỗi khổ sở hay nỗi đau trong lòng của người khác, trước tiên thì cứ “đi tới” đó đã và hãy làm mọi thứ mà mình có thể làm được ---- Đó là sứ mệnh của những người sống đời với tư cách là bồ tát trong thế giới tà ba trong hiện thực, chúng ta thấy được ý chí mạnh mẽ như thế.

*Dịch thơ: Dẫu cho mưa gió dập dềnh/Phong ba, tuyết phù, nắng thiêu giữa đời/Thân này vẫn vững thành thoi/Không tham, không giận, miêng cười lặng im/Mỗi ngày bốn bát cơm nâu/ít tương, rau dại đủ màu nuôi thân/Việc đời chẳng tính riêng phần/Chỉ đem quan sát ân cần lắng nghe/Giữa rừng thông, giữa đồng quê/Mái tranh có phủ đơn sơ sớm chiều/Phía đông có trẻ đau nhiều/Tôi sang chăm sóc, sớm chiều hỏi han/Phía tây mẹ gánh lúa vàng/Vai gầy mệt mỏi, tôi mang giúp cùng/Phía nam kẻ sắp tận cùng/Tôi rằng: đừng sợ, cõi lòng an nhiên/Phía bắc tranh chấp triền miên/Tôi khuyên dừng lại, hơn hiên ích gì/Hạn kia tôi khóc thầm thi/Rét hè kẻ ngã, tôi đi nghiêng lòng/Dẫu ai gọi kẻ vô công/Dẫu không khen ngợi, chẳng mong đáp đền/Tôi chỉ nguyện ước bình yên/Làm người như thế, trọn miền nhân gian

Sau bài thơ này, trong cuốn sổ tay thì có thể hiện bằng hình vẽ mạn-đà-la Kinh Pháp Hoa, với danh hiệu Kinh (Namu Myoho Renge Kyo) ở trung tâm, hai bên cánh tay đặt Đa Bảo Như Lai và Phật Thích Ca Mâu Ni, phía ngoài là tứ bồ tát là gồm thượng hành, vô biên hành, tịnh hành, an lập hành. Bốn vị bồ tát này là những người lãnh đạo của các bồ tát từng địa dũng xuất (bồ tát từ đất tuôn ra) để tự thân thực hiện mong ước của phật và cứu khổ chúng sinh trong thực tế, và trong thái độ sống suy nghĩ xem mình có thể làm được gì rồi kể vai sát cánh với người khác này thì tôi cho rằng chúng ta có rất nhiều điều có thể học hỏi.

“Chỉ đem quan sát ân cần lắng nghe”

Ngoài ra, cứ mỗi khi đọc đoạn “Việc đời chẳng tính riêng phần, Chỉ đem quan sát ân cần lắng nghe” trong bài thơ là tôi lại luôn nghĩ rằng đây là không phải đây là điều mà các bạn trong hội chúng ta mà tiêu biểu là các trưởng chi bộ hay các chủ nhiệm đang thực hành hàng ngày như một lẽ đương nhiên hay sao ạ.

Không xen ý kiến hay suy nghĩ cá nhân vào mà tin tưởng phật tánh của đối phương, chỉ chuyên tâm lắng nghe họ nói về nỗi khổ não hay than thở. Đó là thời gian quan trọng để đối phương hướng tới lối thoát mà thoát khỏi nỗi khổ sở hay nỗi phiền muộn, và là một bồ tát hạnh đáng quý. Người nói trong quá trình tiếp tục nói ra những lời kêu ca, phàn nàn hay than thở trong lúc vẫn được được bao bọc bởi lòng yêu thương của người nghe, sẽ tự nhiên mà hiểu ra được thứ gì làm cho mình khổ sở, nguyên nhân của nó nằm ở đâu, và tâm hồn trở nên nhẹ nhõm hơn mà tìm ra lối thoát cho tình cảnh khốn khổ.

Tôi đã từng có lần đến thăm một khu vực nơi vẫn còn sự xung đột sắc tộc do nội chiến và gặp gỡ các lãnh đạo tôn giáo lớn ở địa phương, ngay cả lúc đó, không biết có phải do bị ảnh hưởng bởi những lời nói của Kenji hay không mà tôi chỉ chăm chú lắng nghe câu chuyện, và chẳng lâu sau giữa những người đã từng rất khó khăn ngay cả trong việc đối thoại với nhau đã từ từ từng chút một hình thành bầu không khí có thể nói chuyện với nhau. Theo tôi nghĩ thì điều đó là bởi vì trong quá trình mỗi người trong số họ thổ lộ hết suy nghĩ trong lòng thì có thứ gì đó có thể nói là thần phật trú ngụ trong tâm hồn mỗi người đã khiến họ nhận ra rằng “Mấy thứ kiểu như tranh chấp chẳng có gì hay”.

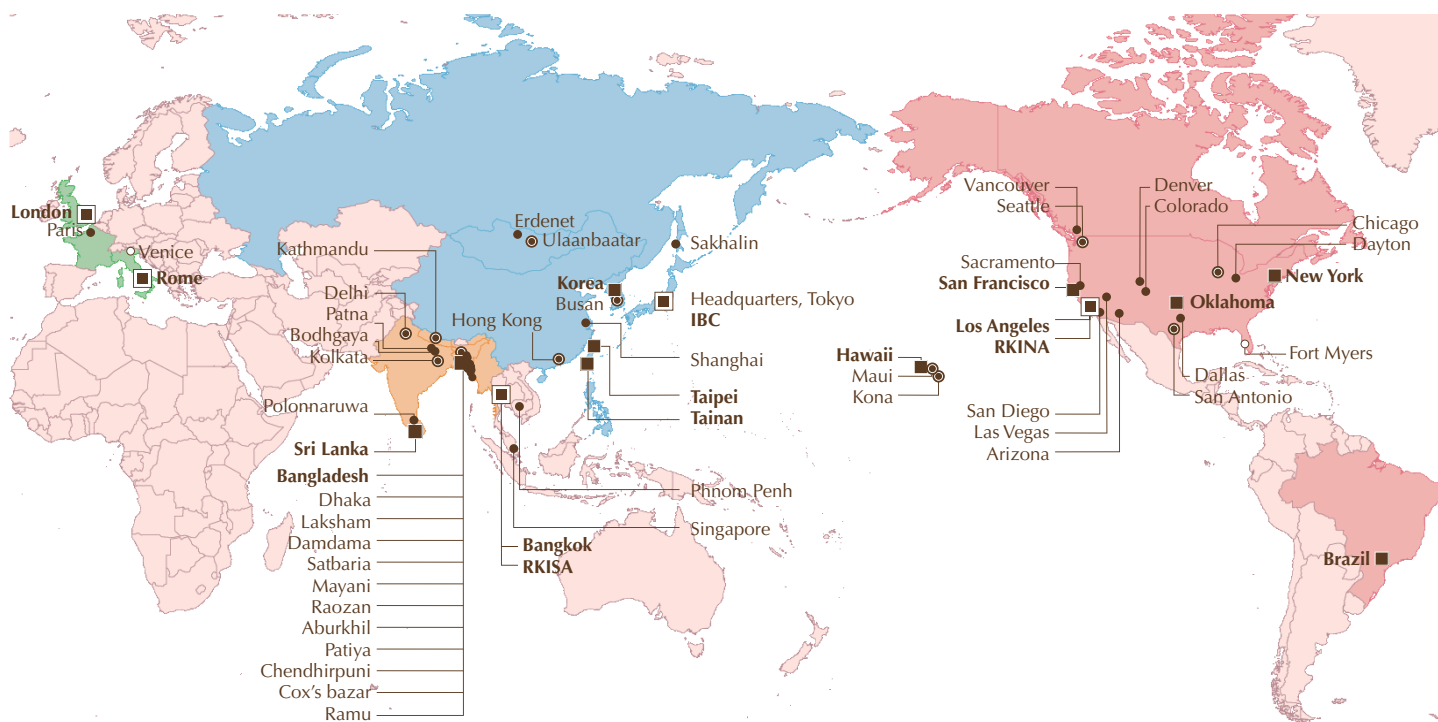
Khi nhìn ra thế giới thì những người đang khổ não có rất nhiều và những việc mà chúng ta có thể làm được lại quá ít ỏi. Chúng ta chỉ giống những kẻ vô dụng, cho dù có muốn làm điều gì đó nhưng chính việc đó lại chẳng có ích gì. Cho dù là như thế, vừa có một góc nhìn lớn lao vừa đối diện với người khác bằng tâm hồn chấp hai tay vào nhau lễ bái, đối xử tử tế và ấm áp — Đừng quên rằng sự thực hành gần gũi và không nghĩ ngợi gì nhiều mỗi ngày có trong gốc rễ kết nối với các vấn đề của thế giới và đừng có lo là cuộc sống hàng ngày, Kenji đã chỉ dạy chúng ta như thế.

(Kosei - số tháng 2 năm 2026)





🌸 A Global Buddhist Movement 🌸



Information about
local Dharma centers



facebook



X



Chúng tôi hoan nghênh những bình luận về bản tin Living the Lotus của chúng tôi
Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp